

TSAARIN EUROOPAN-MATKA JA ERÄIDEN MUSTASOTNIALAISEN DUUMAN EDUSTAJAIN ENGLANNIN-MATKA

Puoli vuosisataa sitten Venäjä sai itselleen lujasti kansainvälisen santarmin maineen. Itsevaltiutemme teki viime vuosisadan kuluessa paljonkin kaikkinaisen taantumuksen tukemiseksi Euroopassa ja jopa kukistaakseen suorastaan sotilaallisestikin vallankumousliikkeitä naapurimaissa. Riittää, kun palautamme mieliin vaikkapa vain Nikolai I sotaretken Unkariin ja lukuisat verilöylyt Puolan kurittamiseksi, ymmärtääksemme, minkä takia kansainvälisen sosialistisen proletariaatin johtajat sanoivat 40-luvulta alkaen monet kerrat Euroopan työläisille ja Euroopan demokraattisille aineksille, että tsarismi on taantumuksen tärkein tukipylväs koko sivilisoituneessa maailmassa.

Vallankumousliike Venäjällä, XIX vuosisadan viimeiseltä kolmannekselta alkaen, on vähitellen muuttanut tätä asiain-tilaa. Mitä kovemmin tsarismi järkkyy omassa maassaan voimistuvan vallankumouksen iskuista, sitä heikommaksi se kävi Euroopan vapauden vihollisena. Mutta siihen mennessä Euroopassa oli täysin muodostunut porvarillisten hallitusten kansainvälinen taantumus, hallitusten, jotka olivat nähneet proletariaatin kapinat, tajunneet sen, että työn ja pääoman välillä on kiertämättä edessä taistelu elämästä ja kuolemasta, ja olivat valmiit tervehtimään minkälaisia valtaistuimella istuvia seikkailijoita ja ryöväreitä tahansa voidakseen vain käydä yhteistä taistelua proletariaattia vastaan. Ja XX vuosisadan alussa, kun Japanin sota ja vuoden 1905 vallankumous antoivat mitä ankarimpia iskuja tsarismille, riensi kansainvälinen porvaristo auttamaan tsarismia, tuki sitä miljardilainoilla, teki kaikkensa rajoittaakseen vallankumouspalon paikalliseksi, palauttaakseen

Venäjällä voimaan „järjestyksen”. Palvelus palveluksesta. Tsarismi oli monet kerrat auttanut Euroopan vastavallankumouksellisia porvarillisia hallituksia niinä aikoina, kun ne taistelivat demokraattisia aineksia vastaan. Euroopan porvaristo, josta oli tullut vastavallankumouksellinen suhteessa proletariaattiin, auttoi nyt tsarismia tämän käydessä taistelua vallankumousta vastaan.

Liittolaiset juhlivat voittoa. Nikolai Verinen matkustaa Eurooppaan tervehtimään monarkkeja ja Ranskan tasavallan presidenttiä. Monarkit ja presidentti intoilevat ja valmistautuvat juhlimaan Venäjän mustasotnialaisen vastavallankumouksen johtajaa. Mutta nämä mustasotnialaisen ja porvarillisen taantumuksen jalosukuiset ritarit eivät saaneet voittoa sen ansiosta, että he tuhosivat vihollisensa, vaan siksi, että heidän vihollisensa voimat oli pirstottu, siksi, että proletariaatti ei ollut kypsynyt samanaikaisesti eri maissa. Työväenluokan yhdistyneet viholliset saivat voiton vain sillä hinnalla, että lykkäsivät ratkaisevaa taistelua, vain sillä hinnalla, että laajenee ja syvenee se lähde, joka — mahdollisesti hitaammin kuin haluaisimme, mutta järkkymättä — kartuttaa proletaarien lukua, liittää heidät lujemmin yhteen, karkaisee heitä taistelussa, totuttaa suorittamaan taisteluliikkeitä yhdistynyttä vihollista vastaan. Tämä lähde on kapitalismi, joka on herättänyt aatelis-Romanovien muinoin patriarkallisen „perintötilan” ja nyt herättää Aasian valtakuntia toisen toisensa jälkeen.

Liittolaiset juhlivat voittoa. Mutta jokaista Nikolai Verisen ja Euroopan porvarillisten hallitusten johtomiesten juhlaa säestää aivan kuin kaikuna vallankumouksellisten työläisjoukkojen ääni. Olemme nujertaneet vallankumouksen,— huudahtavat Nikolai ja Vilhelm, Edvard ja Fallières ojentaen toisilleen kättä sankkojen sotilasrivistöjen tai pitkän sotalaivajonon varjellessa heitä. Me kukistamme teidät kaikki,— vastaa vallankumous kuin kaiku tietoisien proletariaatin johtajain äänellä kaikista maista.

Nikolai Verinen lähtee Venäjältä. Häntä saattavat mustasotnialaisen Duuman sosialidemokraattisen edustajan sanat, edustajan, joka julistaa Venäjän kaikkien valveutuneiden työläisten tasavaltalaisia vakaumuksia ja muistuttaa monarkian kiertämättömästä tuhosta. Nikolai saapuu Ruotsiin. Häntä juhlietaan hovissa. Häntä tervehtivät sotilaat ja vakoilijat. Häntä vastaan kuuluu Ruotsin työläisjoukkojen

johtajan sosialidemokraatti Brantingin puhe, jossa tämä tuo julki vastalauseensa sen johdosta, että pyöveli häpäisee vierailullaan hänen maataan. Nikolai matkustaa Englantiin, Ranskaan, Italiaan. Kuninkaat ja hoviherrat, ministerit ja poliisit valmistautuvat juhlimaan häntä. Työväenjoukot valmistautuvat ottamaan hänet vastaan: protestikokouksella Englannissa, kansan yleisellä suuttumusmielensäoituksella Ranskassa, Italiassa yleislakolla sinä päivänä, jolloin hänen tulonsa on synkistävä koko maan. Kaikkien näiden kolmen maan sosialistiset parlamenttiedustajat — Thorn Englannissa, Jaurès Ranskassa, Morgari Italiassa — ovat jo seuranneet Kansainvälisen sosialistisen toimiston kutsua ja julistaneet koko maailmalle, miten suurella vihalla ja halveksuen työväenluokka suhtautuu Pogromi-Nikolaihin, Nikolai Hirttäjään, Nikolaihin, joka nykyään polkee Persian kansaa ja parhaillaan lähettää koko Ranskan täyteen venäläisiä vakoilijoita ja provokaattoreita.

Kaikkien näiden maiden porvarillinen, „luotettava” lehdistö riehuu raivon vallassa eikä tiedä, millä haukkumaisanoilla se vielä voisi säättää sosialistien esiintymisiä, millä se vielä voisi tukea ministerejään ja presidenttejään, jotka ovat tukkineet sosialisteilta suun näiden puheiden vuoksi. Mutta tämä raivoaminen ei auta, sillä proletariaatin parlamenttiedustajien suuta ei voida tukkia, ei voida estää joukkokokouksia todella perustuslaillisissa maissa, ei voida salata itseltään eikä muilta sitä, ettei Venäjän tsaari uskalla näyttäytyä sen enempää Lontoossa, Pariisissa kuin Roomassakaan.

Kaikkien Euroopan maiden sosialistisen proletariaatin yksimielinen ja miehekäs protesti *on tehnyt tyhjäksi* kansainvälisen taantumuksen johtajain riemujuhlan, Venäjän ja Persian vallankumouksen kukistamisen johdosta järjestetyt juhlallisuudet.

Ja tämä Pietarista Pariisiin ja Tukholmasta Roomaan ulottuva sosialistien protesti, tsaarin itsevaltiutta vastaan tähdätty protesti, vallankumouksen ja sen tunnusten nimessä järjestetty protesti muodostaa taustan, jota vasten kuvastuu erikoisen havainnollisena meidän venäläisten liberaalimme inhottava lakeijamaisuus tsarismien edessä. Englannissa vierailee muutamia mustasotniaisen Duuman edustajia, maltillisista oikeistolaisista alkaen aina kadetteihin saakka, johtajanaan Duuman puheenjohtaja. He ylpei-

levät sillä, että edustavat Duuman enemmistöä, sen todellista keskustaa, jossa ei ole äärimmäisen oikeistolaisia eikä äärimmäisen vasemmistolaisia. He ovat olevinansa „perustuslaillisen” Venäjän edustajia, ylistelevät „uusittua” järjestelmää ja jumaloitua monarkkia, joka „on lahjoittanut kansalle” Duuman. He pöyhkeilevät ja pullistelevat kuin Krylovin kuvaama sammakko haluten esiintyä mustasotnia-laisen taantumuksen voittajina, taantumuksen, joka nähkääs haluaa kumota „perustuslain” Venäjällä. „Perustuslaillis-demokraattisen” (leikki pois!) puolueen johtaja hra Miljukov julisti lord mayorin lounaskutsuilla pitämässään puheessa: „niin kauan kun Venäjällä on olemassa budjettia valvova lakiasäättävä kamari, Venäjän oppositio on pysyvä Hänen Majesteettinsa oppositiona eikä oppositiona Hänen Majesteettiaan vastaan” (Pietarin tietotoimiston sähke, päivätty kesäkuun 19 pnä vanhaa lukua). Kesäkuun 21 päivän numeron pääkirjoituksessaan, jolla on hlestakovilainen otsikko „Eurooppa ja uudistunut Venäjä”, lokakuulaispuolueen äänenkannattaja „Golos Moskvy” tervehtii palavasti kadettien johtohenkilön esiintymistä ja sanoo, että hänen „maltillis-perustuslaillinen” puheensa „voi ehkä merkitä käännekohtaa kadettien politiikassa, luopumista epäonnistuneesta taktiikasta, jonka tarkoituksena on olla oppositiossa oppositio vuoksi”.

Poliisilehti „Rossija” (kesäkuun 23 pnä) omistaa pääkirjoituksensa Miljukovin puheelle ja lainattuaan tuon „kuuluisaksi” tulleen sanonnan Hänen Majesteettinsa oppositiosta sanoo: „hra Miljukov on Englannissa antanut omissa nimissään vissin lupauksen Venäjän oppositio puolesta, ja jos hän täyttää tämän lupauksen, niin hän tekee isänmaalle sellaisen palveluksen, jonka vuoksi hän saa anteeksi monet entisistä synneistään”. Olette ansainneet kannuksenne, herrat kadetit: Antoni Volynialainen, tuo mustasotnialaisten kiihkoilijain „hallitsija”, hyväksyy koko „Vehi” lehden ja muun muassa Struvenkin; lahjottava poliisilehtiriepu on antanut hyväksymisensä puolueen johtajalle Miljukoville. Olette ansainneet kannuksenne!

Tehtäväksemme jää enää vain muistuttaa, että olemme paljastaneet kadettien lokakuulaista luonnetta jo vuodesta 1906, jolloin räiskyvät duuma-„voitot” veivät pään pyörälle monilta ja hyvin monilta itsekkään naiiveilta ja epäitsekään naiiveilta ihmisiltä.

Meidän tulee vielä muistuttaa siitä, että jo *yli 20 kuukautta* sitten, kun puhuimme „Proletarin” 19.—20. numeroissa (marraskuussa 1907) III Duuman vaalien tuloksista, me paljastimme tsarismiin III Duumassa harjoittaman pelin *olemuksen*, joka on nyt tullut erittäin havainnollisesti ilmi. III Duumassa — sanoimme me ja samoin sanottiin vuoden 1907 marraskuussa pidetyn VSDTP:n Yleisvenäläisen konferenssin päätöslauselmassa — saattaa olla *kaksi* enemmistöä: mustasotnialais-lokakuulainen ja kadettilais-lokakuulainen ja nämä *molemmat* enemmistöt ovat vastavallankumouksellisia. „Tällainen tilanne Duumassa on erittäin otollinen”, sanottiin silloisessa Pietarin sosialidemokraattisen järjestön päätöslauselmassa („*Proletari*” № 19) sekä VSDTP:n III Yleisvenäläisen konferenssin päätöslauselmassa („*Proletari*” № 20), „niin hallituksen kuin kadettienkin kaksinaiselle poliittiselle pelille” *.

Tämä tilannekuva on nyt saanut *täydellisen* vahvistuksen ja tuonut ilmi sen, kuinka lyhytnäköisiä olivat ne, jotka olivat valmiita julistamaan yhä uudestaan, että sosialidemokraattien tulee „kannattaa” kadetteja.

Kadetit eivät taistele lokakuulaisia vastaan periaatteellisesti vastustajina, vaan *kilpailijoina*. Kun on „valloitettava” valitsijoita — me julistaudumme „kansanvapauden” puolueeksi. Kun on todistettava, että ollaan „arvokkaita”, — nostamme III Duumassa Maklakoveja, julistamme Miljukovin kautta koko Euroopalle olevamme „Hänen Majesteettinsa oppositio”. Ja sitä hän mustasotnialaisen tsarismiin uskollinen palvelija Stolypin vain tarvitseekin. Antaa tsaarin mustasotnialaiskoplan *tosiasiassa* isännöidä maassa mielin määrin, antaa sen ja vain sen ratkaista kaikki todella tärkeät politiikan kysymykset. Mutta lokakuulais-kadettilaista enemmistöä „me” tarvitsemme peliä varten, „edustusta” varten Euroopassa, lainojen saannin helpottamiseksi, mustan sotnian äärimmäisyyksien „ojentamiseksi”, yksinkertaisten pujaamiseksi „reformilla”,... joita Valtakunnan neuvosto sitten korjailee.

Hänen Majesteettinsa tuntee *oman* oppositionsa. Kadettien oppositio tuntee *oman* Stolypininsa ja *oman* Nikolainsa. Niin liberaalimme kuin ministerimmekin ovat vaihtaneet omaksuneet eurooppalaisen parlamenttiteeskentelyn

* Ks. Teokset, 13. osa, ss. 125 ja 131. *Toim.*

ja -puijauksen yksinkertaisen taidon. Ja kummatkin oppivat hyvällä menestyksellä eurooppalaisen porvarillisen taantumuksen menetelmiä.

Venäjän sosialistinen proletariaatti, joka liittyy yhä lujemmin yhteen koko maailman sosialistisen proletariaatin kanssa, julistaa järkähtämättömän vallankumouksellisen sodan niille molemmille.

*„Proletari” № 46,
heinäkuun 11 (24) pnä 1909*

*Julkaistaan „Proletari” lehdessä
tekstin mukaan*
